

Με τη προσωπική του γλώσσα και τις μαργαριταρένιες του διατομές, συνθέτει τον προσωπικό μικρόκοσμο-μακρόκοσμό του, μορφοποιώντας τον με την ποιητικά ωμή αμεσότητα του εκτιθέμενου υλικού, μέσα από τη συνύπαρξη και την όσμωση προσωπικών γλωσσοπλαστικών στοιχείων, ως όχημα πολυσημίας ή και αμφισημίας, συνθέτοντας ένα μοναδικό σύστημα αναφορών σημαινόντων.

Με ελκτικές ή απωστικές δυνάμεις ελεγχόμενης εμβέλειας, μορφοποιώντας την ύπαρξη του πυρήνα, με ενδορρήξεις, συντήξεις, προσαύξεις, προσμείξεις, επανενσωμάτωσεις, υφαίρεσεις, αποσυνθέσεις, σχοινοβατώντας ανάμεσα στη γενολογικότητα (*genicity*) και τη δομικότητα της φόρμας με μία ασυμβατότητα που αποδεικνύεται αποσυνδέσιμη από μορφές κωδικοποίησης, δημιουργεί χρωματικές τροχιές και στιβάδες που προκύπτουν μέσα από τον έλεγχο της υδροδιαλυτής σινικής μελάνης με το νερό και καταδεικνύουν τον δημιουργό τους, ρυθμιστή στη δημιουργία κοσμικών δομών σε ένα προσωπικό εικαστικό επίπεδο.

Τα έργα του αποτελούν την οργανική συνέχεια και εξέλιξη της προηγούμενης δουλειάς του, με μία τάση «ζουμαρίσματος», στηριζόμενου στη διαπίστωση ότι για την κατανόηση του απείρως μεγάλου, έχουμε ανάγκη τις θεωρητικές και πειραματικές κατακτήσεις της έρευνας του απείρως μικρού, με μία εικαστική προσπάθεια τιθάσευσης και εκλογίκευσής τους.

Στον μικρόκοσμό του, αποκαλύπτει το δυσθεώρητο, από μικροσκέψεις και συναισθήματα, που ενέχονται σε κάθε πύχωση των μορφωμάτων του. Μέσα στο σαφές και ορατό περίγραμμα, ο κόσμος του άδηλου και άρρητου, ως δημιουργός αμφισβήτησης, με δυνάμεις που συνυπάρχουν δυσδιάκριτες, δυσεξήγητες και μη προβλέψιμες, που διαφοροποιούν την τελική εικόνα του αποτελέσματος της εικαστικής πράξης.

Οι σχεδόν σφαιρικοί μικρόκοσμοί του, μετατρέπονται σε πυρήνες που εκπέμπουν φως, σε εστίες μιας φυσικής και ζωτικής ενέργειας, μαγικά ανοίγματα διεξόδου στο υποσυνείδητο ή ασυνείδητο, για μία πιο συνειδητοποιημένη θέαση του εξωτερικού. Το αρχικό σχήμα αντιπαράκειται με τις καινούριες συνθέσεις οι οποίες προκύπτουν από την εικαστική επεξεργασία και ανασύνθεση των επιμέρους διαμορφώσεων της φόρμας, δημιουργώντας ένα ενιαίο αποτέλεσμα. Η ύλη, γεννά νέες διαλεκτικές σχέσεις αναλογίας και αρμονίας.

Πειραματίζεται να εισβάλλει στον περικλειστο χώρο που δημιουργούν κηλίδες νερού, με ενσταλάξεις σινικής μελάνης και έλεγχο των ενώσεών τους με υδροδιαλύτες, χρησιμοποιώντας, κηλιδογραφίες, έγκλειστες στα ενδότερα, αφανείς στην επιφάνεια συγχωνευμένες, ετερόκλητες και ελέγχοντας τις καταστάσεις που δημιουργούνται από την διαφοροποιήσεις ανάλογες με την συμπεριφορά των υλικών. Μεγεθύνει τον μικρόκοσμο που προκύπτει, εμπνέοντας την αντιληπτική μας ικανότητα, σχολιάζοντας την υπερφίαλη αίσθηση της γνώσης με δοκησισοφία που κατέχει τον σύγχρονο άνθρωπο, που βλέποντας το μερικό μπροστά στο όλον, χάνει την αίσθηση του μεγέθους του μικρόκοσμου του. Του αποκαλύπτει ότι ο μικρόκοσμος και ο μακρόκοσμός του πάλι σε μία μεγαλύτερη κλίμακα γίνεται ο απειροελάχιστος μικρόκοσμος κάποιου άλλου.

Με τη χρήση του νερού ως δομικό συστατικό του, ως εκκίνηση της ζωγραφικής πράξης, επιχειρεί να ανασύρει τη δυναμική και την ενέργεια αόρατων καταστάσεων, και να τις περικλείσει μέσα σε οργανικές φόρμες οι οποίες παραπέμπουν στη δημιουργία του κόσμου αλλά και στην ίδια την υπόσταση της ζωής. Η παρουσία του νερού που, κατά τον Θαλή τον Μιλήσιο, αποτελεί την αρχή των πάντων, το πρωταρχικό συστατικό υλικό των πραγμάτων.

Με μια παιγνιώδη διάθεση καταλήγει σε ένα είδος χρωματικής ψυχανάλυσης μεταπλάθοντας τις αφηρημένες φόρμες και δημιουργώντας ενεργειακές εκρήξεις στο κέντρο των συνθέσεων, ενώ αναπτύσσει σταδιακά την ιδέα του διαλόγου, με ζωγραφικές, ματιέρες οι οποίες συνυπάρχουν με την τέλεια αρμονία ρευστής και συμπακνωμένης φόρμας.

Με εμπνευστική, υπονοητική ικανότητα αποδιαρθρώνει και αναδιαρθρώνει τον ζωγραφικό του χωροχρόνο με αλλεπάλληλες επεμβάσεις στη ζωγραφική επιφάνεια. Υποβάλλοντας με την απόκρυψη, μια κεκαλυμμένη δύναμη του αινίγματος, πέρα απ' το πραγματικό, αποσιωπά ενδυναμώνοντας την αναδίφηση της κρυμμένης αλήθειας ή επιθυμίας.

Είναι μία παρατηρησιακή άποψη, μια έννοια ιχνηλάτησης της σχέσης του χρόνου και του τόπου, σε διαστάσεις παρεμφερείς με την ανθρώπινη αντίληψη, σε αντιδιαστολή με τον Μικρόκοσμο και τον Μεγάκοσμο, με ανήσυχο πειραματισμό και μια προσωπική πορεία διερεύνησης των τρόπων διατύπωσης του εικαστικού του ιδιώματος και του ποιητικού στοχασμού του. Καταφέρνει τη διάρρηξη του θέματος με χρώμα, ίχνη, κηλίδες, ενσταλάξεις, στίγματα, καταγραφή ενός φευγαλέου συναισθήματος, αποτύπωση της εντύπωσης ιδωμένης μέσα από απηγήσεις και μνήμες του χαώδους σύγχρονου κόσμου μας, του «μικρού και του μέγα» αλλά και του χώρου και του χρόνου που εντάσσεται.

Φυλακίζοντας τη στιγμή δημιουργεί ψυχογραφήματα ως απεικονίσεις γραφημάτων συναισθηματικών εκρήξεων και εντάσεων και μέσα από την τελική συνθετική εικόνα, ανάμεσα στην γραφή και την εξάπλωσή της πάνω στην λεία και αφιλόξενη επιφάνεια του πλέξι γκλας, καθιστά προκλητικότερη την ανάγνωση των διαδοχών και επαναλήψεων των ανθρώπινων ιχνών και συναισθημάτων.

Χωρίς να χάνει τον έλεγχο των υλικών, δημιουργεί κηλίδες ως σπαργάματα σκέψης και έκφρασης, που αδιαπέραστα ή μη, στα αρχικά τουλάχιστον στάδια κρύβουν την γενεσιουργό δύναμη εκκίνησης, με μία στρωματογραφία του βάθους του χρόνου, με εγκλωβισμένη στις επικαλύψεις της την ενέργεια της χειρονομίας του δημιουργού, με ενσωματωμένη την εννοιολογική περιπέτεια της σκέψης του.

Τα έργα του είναι μία ανίχνευση μέσα στην ίδια τη ζωγραφική πράξη, μια πολυσχιδής έρευνα που διερευνά τον εσώτατο πυρήνα των πραγμάτων. Ως πυρήνες μαργαριταριών, ως εικαστικοί βιομορφικοί πυκνωτές συναισθημάτων, ως ενδείξεις σημείου διαφυγής της αδράνειας, είτε επίτοιχα είτε ως φωτοτράπεζες ενέχουν ένα ιδιότυπο φως, προτείνοντας εσωτερικές εκκινήσεις και εμβαθύνσεις προτρέποντας για μία ουσιαστικότερη και αισιόδοξη θέαση του παρόντος και του μέλλοντος..

Μαρία Κερανίδου  
Ιστορικός τέχνης - curator